

Božja blizina

Bog ne može trpjeti, ali može su-trpjeti (impassibilis est Deus, sed non incompassibilis), uči nas sv. Bernard iz Clairvauxa. Sav je Kristov život supatnja, sutrpljenje s čovjekom. Pa i podnošenje muke samo je korak prema sutrpljenju u najvećoj čovjekovoj boli – smrti. Da nije čovjeka, Bog ne bi imao razloga trpjeti. U ljubavi koja sutrpi, Krist pohađa ljude u njihovim bolima: susreće hrome, nijeme, slijepce, gubave, uzete, na smrt bolesne... i oslobađa ih njihovih boli. Pruža svoju ruku i dodiruje ih. Isusovi ozdraviteljski dodiri pokazuju koliko je potrebna ljudska blizina, ispunjena suosjećajnošću i sutrpljenjem, da bi se olakšale boli trpečih. Bolesni ne trebaju tek lijek koji će ukloniti njihove boli i »očistiti« ih od bolesti. Oni ju još više potrebni sućutnosti, darovanih trenutaka, ispružene ruke, zagrljaja, dodira, blizine... Sutrpljenje još i dok ne otklanja bol, olakšava boli. Bog liječi snagom ljudske blizine.

Postoje bolesti koje se liječe izbjegavajući svaki tjelesni dodir. No, to nije uskraćivanje blizine. U vremenu kad se, u strahu od zaraze bolešću, sve pokušava ostvariti »na daljinu«, ostaje potreba za blizinom. Bog, Prisutni, Onaj koji je uvijek blizu, dodiruje nas svojom milošću, svojom riječju, utjehom, probuđenim pouzdanjem u njega, nadom, ljubavlju koja se dijeli s osamljenima i trpečima...

Uskrsnuvši od mrtvih, Krist se povjerava dodirima svojih učenika i njihovu dotadašnjem načinu zajedništva s njime. Ali samo zakratko. Uzlaskom k Ocu, čime je dovršen njegov uskrsni hod, uskraćeno nam je tjelesnim očima vidjeti i rukama dodirnuti Božju blizinu. No ona, jer nije ograničena tijelom, nadilazi prostore i vrijeme, postaje posvemašnja i posvudašnja. Uskrsnućem Bog ne odlazi od ljudi, nego stupa u nove odnose blizine s nama – blizine koja ne može stati u dodir ruke. Vjera u uskrsnuće vidi onkraj vidljivoga, osjeća dodire Nedodirljivoga i blizinu Vječnoga.

Dani i tjedni, a doskora i mjeseci povučeniosti u vlastite domove, osposobljuju nas za pročišćeno razumijevanje i življenje blizine s ljudima, ali i za otkrivanje čudesne Božje blizine, koja sutrpi u našim bolima i daje razlog našoj istinskoj radosti. Blizina uskrsloga Gospodina neka rasvijetli sva trpljenja bolesnih i strahove umirućih, a uplakanima neka podari svoje utjehe, kako nitko ne bi ostao u osamljenosti. Kršćani su vjerni svjedoci Božje blizine.

hilp.hr/zivo-vrelo

Uređuje: Župni ured Kraljice sv. krunice i Komisija za bogoslužje

Tjednik Župe Kraljice svete krunice

God. X Broj 24 (457), 03. svibnja 2020.

KRALJICA

ČETVRTA VAZMENA NEDJELJA

*Gospodin je pastir moj;
ni u čem ja ne oskudijevam;
na poljanama zelenim on mi daje odmora.
Na vrutke me tihane vodi i krijepi dušu moju.
Stazama pravim on me upravlja
radi imena svojega.
Pa da mi je i dolinom smrti proći,
zla se ne bojim jer si ti sa mnom.
Tvoj štap i palica tvoja utjeha su meni.
Trpezu preda mnom prostireš na oči dušmanima mojim.
Uljem mi glavu mažeš, čaša se moja prelijeva.
Dobrota i milost pratit će mene sve dane života moga.
U Gospodnjem ću domu prebivati
kroz dane mnoge.*

Ps 23,1-6

Iz Djela apostolskih – (Dj 2, 14a. 36-41):

Na dan Pedesetnice Petar zajedno s jedanaesticom ustade, podiže glas i prozbori: »Pouzdana neka znade sav dom Izraelov da je toga Isusa kojega vi razapeste Bog učinio i Gospodinom i Kristom.«

Kada su to čuli, duboko potreseni rekoše Petru i drugim apostolima: »Što nam je činiti, braćo?« Petar će im: »Obratite se i svatko od vas neka se krsti u ime Isusa Krista, da vam se oprostite grijesi i primit ćete dar, Duha Svetoga. Ta za vas je ovo obećanje i za djecu vašu i za sve one izdaleka, koje pozove Gospodin Bog naš.«

I mnogim je drugim riječima još svjedočio i hrabrio ih: »Spasite se od naraštaja ovog opakog!« I oni prigriše riječ njegovu i krstiše se te im se u onaj dan pridruži oko tri tisuće duša.

Iz Prve poslanice Petra apostola – (1 Pt 2, 20b-25):

Ljubljeni! Ako dobro čineći trpite pa strpljivo podnosite, to je Bogu milo. Ta na to ste pozvani jer i Krist je trpio za vas i ostavio vam primjer da idete stopama njegovim. On koji grijeha ne učini nit mu usta prijearu izustiše; on koji na uvredu nije uvredom uzvraćao i mučen nije prijetio, prepuštajući to Sucu pravednom; on koji u tijelu svom grijeha naše ponese na drvo da umrijevši grijesima pravednosti živimo; on čijom se modricom izliječiste. Doista, poput ovaca lutaste, ali se sada obratiste k pastiru i čuvaru duša svojih.

Iz Evanđelja po Ivanu – (Iv 10, 1-10):

U ono vrijeme reče Isus: » Zaista, zaista, kažem vam: tko god u ovčinjak ne ulazi na vrata, nego negdje drugdje preskače, kradljivac je i razbojnik. A tko na vrata ulazi, pastir je ovaca. Tome vratar otvara i ovce slušaju njegov glas. On ovce svoje zove imenom pa ih izvodi. A kad sve svoje izvede, pred njima ide i ovce idu za njim jer poznaju njegov glas. Za tuđincem, dakako, ne idu, već bježe od njega jer tuđinčeva glasa ne poznaju.«

Isus im kaza tu usporedbu, ali oni ne razumješe što im htjede kazati. Stoga im Isus ponovno reče: »Zaista, zaista, kažem vam: ja sam vrata ovacama. Svi koji dođoše prije mene, kradljivci su i razbojnici; ali ih ovce ne poslušaju. Ja sam vrata. Kroza me tko uđe, spasiće se: i ulaziti će i izlaziti i pašu nalaziti. Kradljivac dolazi samo da ukrade, zakolje i pogubi. Ja dođoh da život imaju, u izobilju da ga imaju.«

Po mjeri ljudsko-božanske ljubavi

Slika pastira i ovaca iz Evanđelja po Ivanu povijesno je uvjetovana, ali je i za nas ljude ovoga vremena itekako sadržajna i značajna. Sam Isus Krist, želeći objaviti Božju ljubav prema ljudima, za vrijeme svoga ovozemaljskog života, služi se slikom dobrog pastira, slikom koja njegovim suvremenicima, ali i nama danas znači Božju brižnu ljubav prema svim ljudima. Ako tu sliku dobrog a ne zlog pastira primijenimo na predvodnike bilo koje zajednice, institucije, naroda ili države onda poruka i pouka jasno govore kako bi svaki čovjek trebao biti aktivno zauzet za dobro onih koji su povjereni njegovoj brizi. Nad time se treba ozbiljno zamisliti, jer kad netko javno veli kako on voli svog bračnog druga, svoju djecu, roditelje, svoj grad, narod ili državu, onda bi dotičnom trebalo biti puno jasnije kako takav izričaj u sebi uključuje i odgovornost. Već tradicionalno ove nedjelje želimo se prisjetiti potrebnih »pastirskih« vrlina i onih koji se na Božji poziv opredjeljuju za duhovna zvanja, jer je to aktualno, uvijek potrebno. Papa, biskupi, svećenici, đakoni, redovnici i redovnice, a i svi vjernici trebali bi biti ljudi umijeća ljubavi; ljudi za ljude po uzoru i mjeri ljudsko-božanske ljubavi Isusa Krista.

Fr. Ivo Martinić, "BOG GOVORI LJUDSKI"